

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Niende Afdeling)

4. december 2019*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – insolvensbehandlinger – forordning (EU) nr. 1346/2000 – artikel 3, stk. 1 – søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed – ejendomssalg og stiftelse af pant – søgsmål om ugyldighed anlagt af kuratoren i konkursboet – artikel 25, stk. 1 – enekompetence for retterne i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt«

I sag C-493/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig) ved afgørelse af 24. maj 2018, indgået til Domstolen den 26. juli 2018, i sagen

UB

mod

VA,

Tiger SCI,

WZ, som kurator i konkursboet efter UB,

Banque patrimoniale et immobilière SA,

har

DOMSTOLEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Rodin, og dommerne D. Šváby og K. Jürimäe (refererende dommer),

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– UB, VA og Tiger SCI ved avocat J. Ghestin,

* Processprog: fransk.

- Banque patrimoine et immobilier SA ved avocat P. Spinosi,
- den franske regering ved D. Colas, D. Dubois og E. de Moustier, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, som befuldmægtiget,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, og artikel 25, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT 2000, L 160, s. 1, berigtiget i EUT 2014, L 350, s. 15).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem på den ene side UB og på den anden side VA, Tiger SCI, WZ, som kurator i konkursboet efter UB, og Banque patrimoine et immobilier SA vedrørende salg af ejendomme, der oprindeligt tilhørte UB, og pant, som han har stiftet i disse ejendomme, samt det søgsmål, som WZ har anlagt med henblik på at få fastslået, at disse dispositioner skal erklæres ugyldige i forhold til konkursboet.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1346/2000

- 3 Anden og sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000 har følgende ordlyd:
 - »(2) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. Vedtagelsen af denne forordning er nødvendig for at virkeliggøre dette mål, som henhører under det civile retlige samarbejde som omhandlet i traktatens artikel 65.
- [...]
- (6) I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet bør denne forordning begrænses til bestemmelser om kompetence til indledning af insolvensbehandlinger og afgørelser, som følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i nær forbindelse hermed. Endvidere bør denne forordning indeholde bestemmelser om anerkendelse af sådanne afgørelser og om den lovgivning, der finder anvendelse, og disse bestemmelser bør ligeledes være i overensstemmelse med ovennævnte princip.«
- 4 Forordningens artikel 1, stk. 1, er sålydende:
 - »Denne forordning finder anvendelse på kollektive bobehandlinger som følge af en skyldners insolvens, der medfører, at skyldneren helt eller delvis mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator.«

- 5 Forordningens artikel 3 med overskriften »International competence« bestemmer følgende i stk. 1:

»Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.«

- 6 Forordningens artikel 4 fastsætter:

»1. Medmindre andet er fastsat i denne forordning, er det konkurslovgivningen i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen indledes, der gælder for insolvensbehandlingen og dens virkninger.

2. Lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, er bestemmende for betingelserne for insolvensbehandlings indledning og afslutning samt for dens forløb. Lovgivningen bestemmer navnlig:

[...]

m) reglerne for, at retshandler, som er til skade for alle kreditorerne, er ugyldige i sig selv, kan omstødes eller kan anfægtes.«

- 7 Artikel 16, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1346/2000 bestemmer:

»Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle de øvrige medlemsstater, så snart den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.«

- 8 Forordningens artikel 25, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen, samt en af denne ret stadfæstet tvangsakkord anerkendes umiddelbart. [...]

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

Første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser om sikrende retsmidler, som er truffet efter begæringen om indledning af insolvensbehandling.«

Forordning (EF) nr. 44/2001

- 9 Artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1) fastsætter:

»1. Denne forordning finder anvendelse på det civil- og handelsretlige område, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender.

2. Denne forordning finder ikke anvendelse på:

[...]

b) konkurs, akkord og andre lignende ordninger.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 10 Den 7. august 2008 efterkom en ret i Det Forenede Kongerige en anmodning fra Wirecard, der er et tysk selskab, om indefrysning af aktiverne tilhørende UB, som er en nederlandsk statsborger. På dette tidspunkt ejede sidstnævnte en lejlighed og et ejendomskompleks i Frankrig.
- 11 Den 22. august 2008 underskrev UB og hans søster, VA, for en fransk notar et gælds- og pantedokument, hvorved UB anerkendte at skyldte VA 500 000 EUR i form af diverse lån, forpligtede sig til at tilbagebetale dette beløb senest den 22. august 2017 og gav, i anden række, VA pant i den lejlighed og det ejendomskompleks, som han besad i Frankrig.
- 12 Den 18. og 24. marts 2010 solgte UB mod betaling af henholdsvis 395 000 EUR og 780 000 EUR disse ejendomme til Tiger, som VA havde oprettet den 25. februar 2010, idet hun besad 90% af andelene i dette selskab.
- 13 Den 10. maj 2011 blev UB på sin anmodning erklæret konkurs af Croydon County Court (byretten i Croydon, Det Forenede Kongerige) i henhold til forordning nr. 1346/2000 og de relevante konkursretlige bestemmelser i Det Forenede Kongerige. Den 1. juli 2011 blev WZ udpeget som kurator i konkursboet efter UB, idet udpegelsen gjaldt fra den 6. juli 2011.
- 14 På WZ' anmodning gav Croydon County Court (byretten i Croydon) den 26. oktober 2011 sidstnævnte tilladelse til at iværksætte et søgsmål ved de franske retter med henblik på dels at få registreret konkursdekretet, dels at opnå en afgørelse, hvorved det fastslås, at salget af de ejendomme, som er omhandlet i nærværende doms præmis 12, og det pant i disse, som blev givet til VA (herefter »de omhandlede salg og det omhandlede pant«), udgjorde dispositioner uden reel eller væsentlig modydelse som omhandlet i de relevante konkursretlige bestemmelser i Det Forenede Kongerige. WZ ønskede således at opnå en afgørelse, hvorved disse ejendomme igen skulle indgå i UB's bo under konkurs med henblik på salg heraf.
- 15 Den 12. december 2011 anlagde WZ, i sin egenskab af kurator i konkursboet efter UB, sag mod sidstnævnte, VA og Tiger ved tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris, Frankrig) med påstand om, at det blev fastslået, at de omhandlede salg og det omhandlede pant skulle erklæres ugyldige i forhold til konkursboet. Banque patrimonie et immobilier, der havde finansieret erhvervelsen af disse ejendomme, intervenerede i første instans.
- 16 Idet Croydon County Court (byretten i Croydon) fandt, at UB ikke havde opfyldt sine juridiske forpligtelser, eftersom han ikke havde fremlagt tilstrækkelige oplysninger om, at der fandtes ikkeangivne aktiver uden for Det Forenede Kongerige, traf den nævnte ret den 3. juli 2012 afgørelse om at udsætte den automatiske frist for slutning af konkursboet, så længe UB ikke opfyldte disse forpligtelser. Ved dom af 19. november 2013 besluttede den nævnte ret endelig at ophæve denne udsættelse og fastslog, at den faktiske dato for slutning af konkursboet skulle være datoen for denne dom.
- 17 Ved dom af samme dag fastslog tribunal de grande instance de Paris (retten i første instans i Paris), at de omhandlede salg og det omhandlede pant var ugyldige i forhold til WZ, i dennes egenskab af kurator i konkursboet efter UB, for et beløb svarende til de til kreditorerne skyldige beløb. Ved dom af 13. maj 2016 ikke alene stadfæstede cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris, Frankrig) denne ugyldighed, men fastslog endvidere, at kravet ikke skulle begrænses på den måde.

- 18 UB har iværksat appel til prøvelse af den nævnte dom ved den forelæggende ret, Cour de cassation (kassationsdomstol, Frankrig). VA og Tiger har iværksat kontraappel til prøvelse af samme dom, ligesom WZ, i dennes egenskab af kurator i konkursboet efter UB. Til støtte for deres appeller har UB, VA og Tiger gjort gældende, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, at retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. De har ligeledes anført, at Domstolen i dom af 12. februar 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83), og af 16. januar 2014, Schmid (C-328/12, EU:C:2014:6), fastslog, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, har kompetence til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens. UB, VA og Tiger er af den opfattelse, at det i det foreliggende tilfælde kun var retterne i Det Forenede Kongerige, der havde kompetence til at træffe afgørelse i det søgsmål, hvor der var blevet nedlagt påstand om, at de omhandlede salg og det omhandlede pant var ugyldige, for så vidt som insolvensbehandlingen af UB var blevet indledt i Det Forenede Kongerige. Cour d'appel de Paris (appeldomstolen i Paris) har derfor bl.a. tilsidesat artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 ved ikke af egen drift at fastslå sin manglende kompetence.
- 19 WZ har gjort gældende, at de franske retter i hovedsagen har udledt deres internationale kompetence af afgørelsen af 26. oktober 2011 fra Croydon County Court (byretten i Croydon), hvorved denne ret gav kuratoren tilladelse til at anlægge sit søgsmål ved de franske retter. Denne afgørelse anerkendes umiddelbart i Frankrig i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1346/2000.
- 20 Den forelæggende ret har anført, at det fremgår af Domstolens praksis vedrørende artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, at retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, har kompetence til at træffe afgørelse i et omstødelsessøgsmål, der er baseret på insolvens. Med henblik på at afgøre, hvilken ret der har international kompetence til at påkende tvisten i hovedsagen, ønsker den nævnte ret imidlertid oplysninger om, hvorledes det i hovedsagen omhandlede søgsmål skal kvalificeres, og om samspillet mellem denne bestemmelse i forordning nr. 1346/2000 og forordningens artikel 25, stk. 1.
- 21 På denne baggrund har Cour de cassation (kassationsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Følger et søgsmål anlagt af kurator, som er udpeget af retten i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, direkte af insolvensbehandlingen, og har det snæver forbindelse hermed, i et tilfælde, hvor genstanden for søgsmålet er omstødelse af pant tinglyst på skyldners faste ejendomme beliggende i en anden medlemsstat og af salgene af disse faste ejendomme, der er gennemført i denne anden stat, med henblik på, at disse aktiver igen skal indgå i skyldners formue?
- 2) Har i bekræftende fald retterne i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, enekompetence til at træffe afgørelse om kurators søgsmål, eller har derimod retterne i den medlemsstat, hvor de faste ejendomme er beliggende, enekompetence hertil, eller er der tale om konkurrerende kompetence mellem disse forskellige retter, og på hvilke betingelser?
- 3) Enhører den retsafgørelse, ved hvilken retten i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt, tillader kurator at anlægge et søgsmål i en anden medlemsstat, principielt under den rets kompetence, som har indledt behandlingen, og kan denne afgørelse have den virkning, at retterne i den anden stat tillægges kompetencen, særligt for så vidt som denne retsafgørelse vil kunne betegnes som en retsafgørelse om gennemførelse af en insolvensbehandling i den i artikel 25, stk. 1, i forordning [nr. 1346/2000] nævnte forstand og umiddelbart vil kunne anerkendes ved anvendelse af denne bestemmelse?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

- 22 Med sit første og sit andet spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at det søgsmål, som en kurator, der er udpeget af en ret i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, og med hvilket det tilsigtes at få fastslået, at salget af en ejendom beliggende i en anden medlemsstat og den i ejendommen stiftede pant skal erklæres ugyldige i forhold til kreditormassen, har anlagt, henhører under enekompetencen for retterne i den førstnævnte medlemsstat.
- 23 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 indrømmer retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens interesser befinder sig, en enekompetence til at indlede hovedinsolvensbehandling (dom af 14.11.2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Det skal afgøres, om denne bestemmelse skal fortolkes således, at denne enekompetence også omfatter et søgsmål som det i hovedsagen omhandlede, hvor der er blevet nedlagt påstand om, at retshandlinger, som er foretaget til skade for kreditormassen, er ugyldige.
- 25 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at Domstolen med støtte i sjette betragtning til forordning nr. 1346/2000 og med henblik på at sikre denne forordnings effektive virkning har fastslået, at forordningens artikel 3, stk. 1, giver retterne i den medlemsstat, der har kompetence til at indlede en insolvensbehandling, en international kompetence til at afgøre søgsmål, som følger direkte af denne behandling, og som afgøres i snæver forbindelse hermed (jf. i denne retning dom af 19.4.2012, F-Text, C-213/10, EU:C:2012:215, præmis 26 og 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Med henblik på at fastslå, om et søgsmål henhører under den internationale kompetence for retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, skal det således fastlægges, om søgsmålet opfylder disse to kumulative kriterier.
- 27 Hvad angår det første kriterium skal det med henblik på afgørelsen af, om et søgsmål følger direkte af en insolvensbehandling, bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at det afgørende forhold med henblik på at identificere, under hvilket område et søgsmål henhører, ikke er den processuelle sammenhæng, som søgsmålet indgår i, men søgsmålets retsgrundlag. I henhold til denne fremgangsmåde skal det undersøges, om den rettighed eller forpligtelse, der ligger til grund for søgsmålet, udspringer af de almindelige civil- og handelsretlige regler eller af undtagelsesbestemmelser, der er særlige for insolvensbehandlinger (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 28 Hvad angår det andet kriterium skal det med henblik på afgørelsen af, om et søgsmål afgøres i snæver forbindelse med en insolvensbehandling, bemærkes, at det ligeledes fremgår af fast retspraksis, at det er spørgsmålet om, hvor tæt en forbindelse der er mellem dette søgsmål og insolvensbehandlingen, som er afgørende med henblik på at fastslå, om undtagelsen i artikel 1, stk. 2, litra b), i forordning nr. 44/2001 finder anvendelse (dom af 9.11.2017, Tünkers France og Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 For det andet har Domstolen af en analyse af de respektive anvendelsesområder for forordning nr. 44/2001 og nr. 1346/2000 og af målene med forordning nr. 1346/2000 udledt, at de i sidstnævnte forordnings artikel 3, stk. 1, omhandlede retter i den medlemsstat, på hvis område

insolvensbehandlingen er blevet indledt, har enekompetence til at påkende søgsmål, der følger direkte af denne behandling, og som har snæver forbindelse hermed (jf. i denne retning dom af 14.11.2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, præmis 36).

- 30 I det foreliggende tilfælde fremgår det for det første af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at retsgrundlaget for det i hovedsagen omhandlede søgsmål er Det Forenede Kongeriges retsregler, der specifikt vedrører insolvens. For det andet er dette søgsmål – under forbehold for den undersøgelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage på dette punkt – blevet anlagt af kuratoren i konkursboet efter UB inden for rammerne af dennes generelle rolle med at forvalte og realisere massens aktiver i kreditorernes interesse.
- 31 Et søgsmål anlagt af den kurator, som er blevet udpeget af en ret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt, såsom det i hovedsagen omhandlede søgsmål, med hvilket det tilsigtes at få fastslået, at pant stiftet i ejendomme beliggende i en anden medlemsstat og salget af disse ejendomme skal erklæres ugyldige i forhold til konkursboet, følger således direkte af denne insolvensbehandling og træffes i snæver forbindelse hermed.
- 32 Det følger af de betragtninger, der er anført i nærværende doms præmis 27-31, at et sådant søgsmål henhører under enekompetencen for retterne i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt.
- 33 Dette ræsonnement kan ikke drages i tvivl af den omstændighed, at det i hovedsagen omhandlede søgsmål vedrører ejendomme, der befinder sig på en anden medlemsstats område end den, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt.
- 34 Forordning nr. 1346/2000 indeholder nemlig ingen regel, der tillægger retterne på det sted, hvor ejendomme befinder sig, international kompetence til at påkende et søgsmål, med hvilket det tilsigtes at få disse ejendomme til igen at indgå i konkursboet i forbindelse med en insolvensbehandling. Desuden er en samling af samtlige de søgsmål, der er direkte knyttet til insolvensbehandlingen, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område denne behandling er blevet indledt, i overensstemmelse med det mål om at forbedre effektiviteten og hurtigheden af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger, som er omhandlet i anden og ottende betragtning til forordning nr. 1346/2000 (jf. i denne retning dom af 14.11.2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at det søgsmål, som en kurator, der er udpeget af en ret i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, og med hvilket det tilsigtes at få fastslået, at salget af en ejendom beliggende i en anden medlemsstat og den i ejendommen stiftede pant skal erklæres ugyldige i forhold til kreditormassen, har anlagt, henhører under enekompetencen for retterne i den førstnævnte medlemsstat.

Det tredje spørgsmål

- 36 Med det tredje præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved en ret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt, giver kuratoren tilladelse til at anlægge et søgsmål i en anden medlemsstat, selv om søgsmålet henhører under den nævnte rets enekompetence, har til følge, at retterne i denne anden medlemsstat tillægges international kompetence.
- 37 Artikel 25, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1346/2000 fastsætter, at retsafgørelser, som træffes af den ret, hvis afgørelse om indledning af insolvensbehandling anerkendes i overensstemmelse med forordningens artikel 16, og som vedrører gennemførelsen og afslutningen af insolvensbehandlingen,

anerkendes umiddelbart. Andet afsnit i nævnte stk. 1 bestemmer, at første afsnit gælder tilsvarende for retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret.

- 38 Artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 kan ikke fortolkes således, at den rejser tvivl om, hvorvidt den internationale kompetence, som retterne i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, har til at påkende søgsmål, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, er en enekompetence.
- 39 Under alle omstændigheder fastsætter den nævnte artikel en forenklet ordning for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser om indledning af insolvensbehandling, og ikke en mekanisme til tildeling af international kompetence til fordel for en anden ret end den, der har enekompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000.
- 40 I denne henseende har Domstolen fastslået, at artikel 25, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1346/2000 udelukkende tager sigte på anerkendelsen og håndhævelsen af retsafgørelser, der følger direkte af insolvensbehandlingen, og som træffes i snæver forbindelse hermed, også når de er truffet af en anden ret i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt. Den nævnte bestemmelse anerkender således blot muligheden for, at retterne i en medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, også kan påkende et søgsmål, der følger direkte af denne behandling, og som træffes i snæver forbindelse hermed, uanset om der er tale om den ret, der har indledt insolvensbehandlingen i henhold til nævnte artikel 3, stk. 1, eller en anden stedligt og materielt kompetent ret i denne samme medlemsstat (jf. i denne retning dom af 14.11.2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 41 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved en ret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt, giver kuratoren tilladelse til at anlægge et søgsmål i en anden medlemsstat, selv om søgsmålet henhører under den nævnte rets enekompetence, ikke kan have til følge, at retterne i denne anden medlemsstat tillægges international kompetence.

Sagsomkostninger

- 42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Niende Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling skal fortolkes således, at det søgsmål, som en kurator, der er udpeget af en ret i den medlemsstat, på hvis område insolvensbehandlingen er blevet indledt, og med hvilket det tilsigtes at få fastslået, at salget af en ejendom beliggende i en anden medlemsstat og den i ejendommen stiftede pant skal erklæres ugyldige i forhold til kreditormassen, har anlagt, henhører under enekompetencen for retterne i den førstnævnte medlemsstat.**

- 2) Artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en afgørelse, hvorved en ret i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er blevet indledt, giver kuratoren tilladelse til at anlægge et søgsmål i en anden medlemsstat, selv om søgsmålet henhører under den nævnte rets enekompetence, ikke kan have til følge, at retterne i denne anden medlemsstat tillægges international kompetence.

Underskrifter